

Primera part:

La trobada

Una bonica tarda de primavera, en Víctor, un home d'aspecte elegant i informal, es va asseure al seu banc preferit del parc més gran d'aquella gran ciutat. Allí se sentia en pau, s'afluixava el nus de la corbata, es treia les sabates i descansava els peus sobre una flonja catifa de trèvols. A en Víctor, que tenia seixanta-quatre anys i un passat ple d'èxits, li encantava aquell racó.

Però aquella seria una tarda diferent, alguna cosa inesperada estava a punt de passar.

Un altre home, si fa no fa de la mateixa edat, en David, es dirigia cap al mateix banc amb la intenció d'asseure-s'hi, i ho feia amb un caminar cansat, tal vegada abatut, encara que prou digne. David ho estava passant força malament en aquells moments; de fet, les havia passat molt magres els darrers anys.

En David es va asseure al costat d'en Víctor i les seves mirades es van trobar. I fou estrany, perquè tant l'un com l'altre, tots dos alhora, cregueren reconèixer

entre ells un vincle comú, alguna cosa que els unia... molt llunyana, però íntimament familiar.

—Tu ets en Víctor? —va preguntar en David amb certa precaució.

—I tu deus ser en David, oi? —respongué en Víctor, convençut ja que aquella persona era el seu amic.

—No és possible!

—No m'ho puc creure! Ha passat tant de temps...!

Aleshores tots dos es van posar drets i, entre rialles, es fongueren en una abraçada.

En Víctor i en David havien estat amics íntims de petits, des dels dos fins als deu anys. Eren veïns a l'humil barri on passaren els primers anys de vida.

—T'he reconegut per aquests inconfusibles ulls blaus —va dir en Víctor.

—I jo a tu per la teva mirada, tan neta i sincera com quan érem noiets... Déu meu, si ja fa cinquanta-quatre anys...! —va fer en David.

Tornaren a seure i començaren a recordar i compartir anècdotes, a recuperar llocs i personatges que creien oblidats. I com a en Víctor li va semblar distingir en l'expressió del seu amic una ombra de tristesa, li digué a la fi:

—Explica'm, vell amic, com t'ha tractat la vida tot aquest temps.

En David s'arronsà d'espatlles i sospirà.

—La meua vida ha estat un cúmulo de despropòsits.

—Per què?

—Recordes que la meva família va deixar el barri quan jo tenia deu anys? Que un bon dia desapareguérem i que mai més ningú no va saber res de nosaltres? Doncs va ser perquè el meu pare va rebre una immensa fortuna d'un oncle llunyà que va morir sense descendència. Els meus pares no volien que se sabés que la sort ens havia arribat. Vàrem canviar de casa, de cotxe, de veïns, d'amics... Fou quan tu i jo vàrem perdre tot contacte.

—Així doncs, va ser per això! —exclamà en Víctor—. Sempre ens vàrem preguntar què us hauria passat. Tan gran era aquella fortuna?

—Sí. A més, una part important de l'herència va ser una gran empresa tèxtil en ple rendiment i amb molts guanys. I mon pare fins i tot la va fer créixer encara més. Quan ell morí jo me'n vaig fer càrrec. Per desgràcia, vaig tenir molta mala sort, tot em va sortir malament —es queixà en David.

—Què va passar?

—Durant força temps no vaig canviar res, perquè les coses anaven més o menys bé. Però ben aviat començaren a sortir competidors pertot arreu i les vendes van baixar. El nostre producte era el millor i jo confiava que els clients s'adonarien que la competència no els oferia la mateixa qualitat. Però els clients no en saben, de teixits, perquè de saber-ne se n'haurien adonat. Les noves marques que sortien al mercat es van menjar les meves.

En David va fer una pausa. Recordar tot allò no

era gens agradable. En Víctor seguia en silenci; no sabia pas què dir.

—Vaig perdre molts diners; l'empresa, però, encara era forta. Vaig reduir les despeses tant com vaig poder, però no va servir de res perquè les vendes seguien baixant. Vaig estar a punt de crear una marca nova, però no vaig gosar, al cap i a la fi el mercat demanava marques estrangeres. Com a darrer recurs se'm va acudir obrir una cadena de tendes pròpies, però em costà decidir-me i, quan ho vaig fer, no tenia prou amb el que venia per pagar les despeses dels locals. Aviat ja no vaig poder fer front als pagaments i vaig haver de respondre amb els meus béns: la fàbrica, els terrenys, la casa, totes les meves propietats. Ho vaig tenir tot a les meves mans, tot el que desitjava, i ho vaig perdre. La sort no m'ha acompanyat mai.

—Què vas fer aleshores? —preguntà en Víctor.

—Res. No sabia què podia fer. Tots aquells que em lloaven ja no em volien conèixer. Vaig buscar feina, però mai durava prou, o jo no m'adaptava o no van saber entendre'm. Fins i tot vaig arribar a passar fam... He sobreviscut durant quinze anys com he pogut, em guanyo la vida amb les propines que em donen per fer encàrrecs i gràcies a l'ajut de bona gent que em coneix, al barri on visc ara.

Semblava que en David ja no tenia ganes de seguir i va optar per preguntar-li al seu amic:

—I tu? Què se n'ha fet de la teva vida? Has tingut sort?

En Víctor no va poder evitar un somriure.

—Ja saps que els meus pares eren pobres, més encara que el teus quan vivíeu al barri. Els meus orígens, més que humils eren precaris, ho saps bé. Moltes nits no arribava el menjar a taula. De vegades la teva mare fins i tot ens portava alguna cosa perquè sabia que ho passàvem malament. No vaig anar al col·legi i la meua universitat ha estat la vida. Vaig començar a treballar als deu anys, precisament poc temps després que tu i la teva família desapareguéssiu del barri tan misteriosament.

”Vaig començar netejant cotxes; després vaig fer de grum en un hotel i també, passat el temps, de porter, però ja de diversos hotels de cinc estrelles... Fins que als vint-i-dos anys em vaig adonar que *jo podia tenir sort, si m’ho proposava*.

—Si t’ho proposaves? Com t’ho vas fer anar? —li demanà en David, entre encuriolit i escèptic.

—Vaig comprar un petit taller que estava a punt de tancar amb tots els estalvis que tenia i un crèdit. S’hi fabricaven bosses de mà, de pell. Jo n’havia vist de tota mena als restaurants i als luxosos hotels on havia treballat i sabia quines eren les preferències de la gent rica. Només calia que fabricués allò que tantes vegades havia vist que es portava quant treballava de mosso.

”En començar, jo mateix fabricava les bosses i sortia a vendre-les. Treballava de nits i els caps de setmana. El primer any va ser força bo, i vaig decidir

reinvertir tot el que havia guanyat en comprar més gènere i en viatjar per tot el país, per estudiar què es fabricava arreu. Necessitava saber més que ningú sobre bosses de pell. Aprenia molt visitant botigues, preguntant a tothom que veia amb una bossa què era el que més li agradava i què el que més li desagradava de la que portava.

Certament en Víctor s'expressava amb passió quan recordava aquells primers anys. Seguí parlant:

—Les vendes creixeren, i durant deu anys vaig reinvertir al negoci tots els guanys. Buscava oportunitats allà on creia que n'hi havia, canviava cada temporada el disseny de les bosses que més es venien, mai quedaven igual. I no deixava de resoldre, dia rere dia, els problemes que sorgien. Vaig procurar ser la causa de tot allò que s'esdevenia al meu voltant. Vaig comprar més tallers, un rere l'altre, i arribaren les fàbriques. A la fi vaig sentir que havia creat un negoci pròsper. La veritat és que no va ser senzill, però el resultat supera amb escreix el que imaginava quan vaig començar.

En aquell moment en David el va interrompre per donar un matís a aquella afirmació.

—No serà, en realitat, que vas tenir molta sort?

—Ho creus? Realment creus que només es qüestió de sort? —exclamà, sorprès, en Víctor.

—No, no he volgut molestar-te ni menysprear-te —es disculpà en David amb to conciliador—. El que passa és que em costa de creure que tu sol ets la causa dels teus èxits. La sort somriu a qui el destí capriciosa-

ment escull. A tu la sort t'ha somrigut i a mi no. Així són les coses, amic meu.

En Víctor quedà en silenci, pensatiu. Poc després va respondre:

—Veuràs, jo no he heretat cap fortuna, però sí he rebut una cosa millor del meu avi... Saps la diferència entre la sort i la Bona Sort, amb majúscules?

—No, no la conec —digué en David, que no entenia per on tirava el seu amic.

—Vaig aprendre la diferència entre la sort i la Bona Sort amb un conte que m'explicava el meu avi quan vivia amb nosaltres. Sovint he pensat, i encara ho penso, que aquest conte va canviar la meva vida. M'ha acompanyat en moments de por, de dubtes, d'incerteses, de confusió, i també en altres d'alegria, felicitat, gratitud... Gràcies a aquest conte vaig decidir comprar el primer taller amb el fruit de sis anys de treball i estalvi. També aquest conte és a l'origen de moltes altres decisions que han estat crucials per a la meua vida.

En Víctor va seguir parlant mentre en David, amb el cap ensorrat entre les espatlles, mirava a terra.

—Potser als seixanta-quatre anys ja no hauria d'estar per contes..., però mai és tard per sentir allò que és útil. Ja ho diu el refrany: *Mentre hi ha vida, hi ha esperança*. Si vols te l'explicaré.

En David seguia en silenci; així doncs, en Víctor continuà:

—És un conte que ha ajudat a moltes persones.

I no només del món dels negocis, sinó també a gent emprenedora i a professionals de tots els rams. Les persones que aprenen i assumeixen la diferència entre la sort a seques i la Bona Sort obtenen excel·lents resultats a la seva feina, a les empreses on treballen. A d'altres els ha servit fins i tot per trobar l'amor. Esportistes, artistes, científics i investigadors..., és a l'abast de tothom. I ho sé perquè ho he vist amb els meus ulls, tinc seixanta-quatre anys i sóc testimoni de l'efecte d'aquesta llegenda en moltes persones.

En David aixecà el cap i preguntà, potser portat per la curiositat:

—D'acord, digues, quina és la diferència entre la sort i la Bona Sort?

En Víctor s'ho pensà abans de respondre.

—Quan la teva família va rebre l'herència, allò va ser sort. Però aquesta sort no depèn de tu mateix i és per això que tampoc dura massa. Era tan sols un cop de sort, aquesta és la raó per la qual ara no tens res. Jo, en canvi, m'he dedicat a crear-la. La sort, a seques, no depèn de tu. La Bona Sort, però, *només depèn de tu*. Aquesta darrera és l'autèntica. I jo afegiria que la primera no existeix.

En David no acabava d'empassar-se tot allò.

—Acabes de dir que la sort no existeix?

—Bé, doncs... Diguem que sí que existeix, però és massa improbable esperar que t'arribi precisament a tu, a qualsevol. I si a la fi arriba, no dura gens, és efímera. Sabies que gairebé el noranta per cent de les per-

sones a qui toca la loteria no triga ni deu anys en arruïnar-se o a tornar a estar com estava? En canvi, la Bona Sort és possible sempre que t'ho proposis. Per això en diem Bona Sort, perquè és la bona, la de veritat.

—Per què és la de veritat? Quina és la diferència?
—insistí en David. Començava a sentir-se intrigat per les paraules del seu amic.

—Vols que t'expliqui el conte?

En David dubtava. Al cap i a la fi, malgrat que el passat no tenia remei, no perdia res escoltant-lo. A més, seria agradable que el millor amic de la infància li contés, a la seva edat, una història. Feia tant de temps que ningú li explicava res, com si encara fos un nen...

—Molt bé, endavant —respongué.

Primera Regla de la Bona Sort

La sort no dura massa,
perquè no depèn de tu.

La Bona Sort te la fas tu mateix,
i és per això que dura sempre.